

Az elveszett lány

1.

Eszter lassan kinyitotta a szemét. A zsalugáteren átszűrődő napsugarakat nézte, amint a vékony réseken át bekúsznak a szobába, és a fénycsíkok kezdték felváltani az éjjeli sötétséget. Beszívta a kora reggeli friss levegőt, érezte a hideget, ami kintről áradt. Tél volt. Hosszú idő óta az első tél, ami korán érkezett, november végén megjött vele a hó is, és a hideg, nem eresztve a hónapokat, fagyban tartva a napokat és az embereket. Mindig nyitott ablaknál aludt, vastag gyapjú takarója alatt nem fázott. Egyedül feküdt az ágyban, mivel egyedül élt. Pontosabban a két macskájával és a tacsájával négyesben. Férfi már rég nem volt sem mellette, sem az életében. Két lánya közül, a nagyobbik Amerikában, a kisebbik pedig Ausztráliában élt. Férfijnél voltak. Unokáit, volt három is, egy évben csak egyszer látta felváltva. A lányok két évente látogatták meg, egyik évben az egyik, a másik évben a másik. Így minden évben láthatta valamelyik gyermekét, és egyik unokáját. Szülei már meghaltak, testvére nem volt. Magányosan élt.

Lassan felkelt, a köntösét az ágy végéből felvéve magára terítette és kiment a konyhába. A macskák

vidám nyávogással üdvözölték, a tacszó, eszement gyorsasággal mozgatta a farkát, így kívánva jó reggelt a gazdájának. Enni adott nekik, majd feltett forró teavizet, bekészített egy kávét. Kiment a fürdőszobába. Levetkőzött, és a zuhanykabinnal szembeni tükörben megtekintette magát. Lélekben még mindig harminc éves volt, de a személyi igazolványa szerint ez év szeptemberében töltötte be a hatvanát. Soha nem volt vékony alkat, a teltkarcsú volt a helyes kifejezés, ami lány korában jellemezte. Helyén volt mindene, elöl is, hátul is. Szemnek kellemes formába volt öntve alakja, a férfiak megfordultak utána bármerre járt is. De negyven felett már a heti három alkalommal elvégzett kimerítő torna sem segített, csak szaladtak fel a kilók. Évről évre egyre nagyobb erőfeszítésébe került, hogy megőrizze nőies alakját, de tudta, hogy nem nyerhet, csak az időt tolja ki egy kicsit. Negyvenkilenc évesen vesztette el végleg a csatát. Tudta, hogy jönnek a kilók és bármit is tesz, csak lassítani tudja a folyamatot. Még csinálta, de már rég lemondott arról, hogy valaha is visszanyeri legalább a teltkarcsúságát. Hasa volt. Nem nagy, de volt. Utálta, de már nem tudott mit tenni ellene, a combjai is megvastagodtak, a narancsbőr korán megjött, a feneke is nagy lett, a mellei, melyek hajdanán ágaszkodva, duzzadva meredtek előre, megadták magukat a gravitációnak. Utálta a tükröt. Számtalanszor megfogadta, hogy össze fogja törni, mert csak az

elmúlásra emlékezteti. Bosszúsan állt be a tus alá, és gyorsan lezuhanyozott.

Szárazra törölte a testét, köntösébe bújt, és visszament a szobába felöltözni. A konyhába ment, bekapcsolta a kávéfőzőt. Miután lefőtt a kávé, kitöltötte az előre elkészített csészéjébe és az asztalhoz ülve szájához emelte. Belekortyolt, élvezve a frissen főzött kávé aromáját. Szeretett kávézni, szerette a friss kávé illatát. Élvezte az első kortyokat, ahogy a forró folyadék szétárad a testében, és ahogy a koffein lassan kifejti hatását. Kinyitotta a szemét. Pillantása az asztalon heverő borítékokra esett és az azon heverő levélpapírokra. A tegnap esti emlékezés kellékeire. Mellettük gyűrött fényképek heverték, látszott, hogy nem albumban tartották őket. A fényképeken ugyanaz a férfi volt, hol kerékpározás után, izzadt fővel, szélesen mosolygott a kamerában, hol hegytetőn állva pózolt.

Látható volt még egyenruhában, valami távoli országban, lebarnulva, háttérben a kék tengerrel. A múlt jutott eszébe, és újra rátört a szomorúság és a keserű érzések egyvelege. A képeken, nem csak a férfit látta, számára az maga a remény volt. A remény, hogy a hátralévő életében még boldog lehet. Csak ez az érzés éltette, hajtotta az utóbbi fél évben.

Hozott már életében egy-két rossz döntést, talán többet is, mint más. De élete legnagyobb hibáját soha nem tudja megbocsájtani magának. Ahogy most él, egyedül, magányosan, az sorozatos hibás

döntéseinek és büszkeségének egyenes következménye. Ezt ma már pontosan tudja. Nem bánja a többit, csak azt az egyet, de azt nagyon. Minden egyes alkalommal, amikor csak rá gondol, valami láthatatlan erő szorítja a mellkasát, mint valami jeges kéz, szája megtelik keserűséggel, és újra és újra arra gondol, bárcsak visszaforgathatná az idő kerekét! Lehunyta a szemét, és lassan belekortyolt a kávéjába.

2.

Kislányként egy kis vidéki faluban nőtt fel. Szüleinek nem volt más gyermeke, így különös gonddal nevelték, és minden szeretetüket megkapta. Édesapja rajongott érte, szakmunkás volt, így, mint minden embernek vidéken, volt egy kis műhelye. Eszter imádott a műhelyben lenni. Ott mindig történt valami, mindig született valami csoda. Az első időkben segített a rendrakásban, csavarokat válogatott, alátéteket rendezgetett, nagyon élvezett minden percet, amit a műhelyben töltött. Később már komolyabb dolgokat is megtanult. Míg a többi lány babázott, vagy sarazott, ő villanymotort tekercselt, forrasztani, majd később hegeszteni is megtanult. Apjának volt egy motorja, együtt motoroztak. Szerelni is szerelte a gépet. Az első időkben még csak az apja elé, a benzintankra ült, így mentek a faluban, de ahogy megnőtt, már hátul foglalt helyet, az ülésen. Először kerékpározni tanult meg, de csak azért, hogy minél előbb jöhessen a motor. Szülői engedéllyel már tizenhat évesen megszerezte a motorkerékpárra a jogosítványt. Egy évvel később gépkocsira is levizsgázott. De a nagy szerelem a motor maradt. Imádott motorozni, a szabadságot jelentette, hogy felülhet a gépre, és csak megy, amerre a kedve tartja.

Szép nagylánnyá cseperedett, apja nem győzött vigyázni rá. A motorozás során kezdett

megismerkedni a fiúkkal. Persze tudta, hogy mit is akarnak tőle, az érdeklődés kölcsönös volt, de úgy vélte, nem kell mindent elkapkodni. Flörtölt velük, incselkedett, néha egy-egy fiúval, aki szimpatikus volt, csókolózkodott is, de tovább nem lépett, és nem engedte meg nekik sem, hogy továbbléphessenek.

A középiskolát a megyeszékhelyen lévő bentlakásos gimnáziumban végezte el. Amikor csak lehetett, azonnal utazott haza a szüleihez, és a motorjához. Tizenhét éves volt, amikor a faluban lévő gyermekkori pajtása egy hétvégén megkérdezte, hogy gurulnának-e együtt? Tetszett neki a fiú, és igen mondott. Közösen kezdtek el motorozni. Mindenki a saját gépén, kisebb, nagyobb túrákat megtéve.

Ezeken a kirándulásokon néha megálltak pihenni, beszélgettek, jókat nevettek, jól érezték magukat egymás társaságában. Eszter minden vasárnap visszautazott a kollégiumba. Azt vette észre, hogy egyre jobban hiányzik neki a fiú.

Minden gondolata körülötte forog, alig várja, hogy újra péntek legyen, és utazhasson haza, hogy együtt legyenek. Egyre jobban belehabarodott, és mire feleszmélt, már szerelmes is lett. Jó érzéssel töltötte el. A nap minden percét vele akarta tölteni, és úgy látta, hogy ő sem közömbös a fiú számára.

Egy szombati napon, amikor kirándultak a közeli hegyekbe, megtörtént, ami ilyenkor szokott. A furcsa és a jó kavargott benne, és valami határtalan érzés a fiú iránt. Elhatározták, hogy, amint Eszter végez,

összeházasodnak. A fiú két évvel volt idősebb, és a helyi szövetkezetben dolgozott, mint gépkocsivezető. Eszter a háziorvosi rendelőben helyezkedett el mint asszisztens. Kedvessége, és a lényéből sugárzó bája, nagyban segítette az ott lévő betegeknek a várakozást elviselni.

Eszter szülei hallani sem akartak a dolgról, de addig-addig ment a szóváltás, a beszélgetés, amíg beadták a derekukat. Még azon a nyáron, amikor Eszter leérettségizett, férjhez is ment a fiúhoz. Határtalanul boldognak érezte magát. Egy fél év múlva a férjét behívták katonának.

Mindketten tudták, hogy eljön majd ez a pillanat, de valahogy nem akartak tudomást venni róla. Most, hogy valósággá vált, kissé félszegen nézegették a behívó parancsot. Csak egy év! Vigasztalta a férje. És az alatt is hazajövök, meglásd. De Te is eljöhetsz meglátogatni.

Miután megvigasztalták egymást, már nem is tűnt olyan félelmetesnek és hosszúnak a katonaidő. Egy hónap elteltével volt az ünnepélyes eskütétel, amire Eszter elutazott. Együtt jöttek haza, a férjét a többiekkel együtt hétvégére hazaengedték. Nagyon örültek egymásnak, sok megbeszélni valójuk akadt.

Teltek a hónapok. Eszter minden hónapban egy alkalommal meglátogatta a férjét, mert az különféle okok miatt nem tudott hazajönni. Egyre jobban hiányzott neki, és azt vette észre, hogy rettentő erős

vágy kezd eluralkodni rajta, és néha olyan erősen tör rá, hogy alig bír vele.

Ilyenkor motorra pattant, és igyekezett a figyelmét a gép kezelésére fordítani, hogy ne kelljen másra gondolnia. De nem tudta elhessegetni, csak még erősebbé vált. Ettől az érzéstől, csak feszültebb és idegesebb lett. Egy ilyen motorozás alkalmával, megállt egy pihenőben, hogy igyon és megpihenjen. Levette a sisakját, kortyolt a vízből. Csak ült a motoron, szemét lehunyta, engedte, hogy a friss szellő borzolja, játsszon a hajával. Arra nyitotta ki a szemét, hogy egy másik motoros gurult mellé. Ő is levette a sisakját. Egy szőke, kék szemű férfi ült a motoron, és megkérdezte tőle, segíthet-e. Eszter megköszönte a segítséget, elmondta, hogy csak pihenni állt meg, és lassan indul is tovább. Nem tudja már pontosan felidézni az emlékeiben, hogy hogyan történt, de beszédbe elegyedtek. Elmondta, hogy férjnél van és a férje katona, még nincs gyermekük, és itt lakik nem túl messze. A férfi is beszélt arról, hogy nős, neki viszont van gyermeke. Észre sem vette, hogy elszaladt az idő, és legalább egy másfél órát beszélgettek. Közben beesteledett. Utólag nem is értette, miért mondta el mindezt a férfinak. Az felajánlotta, hogy elkíséri, mert ilyen sötétben már nem olyan biztonságos egyedül motorozni. Eszter szívesen fogadta a felajánlást, és elindultak. A házhoz érve megkérdezte a férfit, hogy megkínálhatja-e egy teával. Az elfogadta.

A motorokat betolták hátra az udvarba, az utcafrontról senki nem láthatta a gépeket. Eszternek nagyon tetszett a férfi. Sóvárgást, vágyat érzett iránta. A tea után, még ott a konyhában, megcsókolta, majd vele töltötte az estét.

A férfi a felkelő nappal együtt távozott. Eszter nem tudta, mi ütött belé, csak azt érezte, hogy szüksége van a férfiről fizikailag, ahogy az ember eszik, vagy iszik.

Valahol legbelül, a lelke mélyén érezte, hogy nem túl helyes, amit tesz, de azzal nyugtatta magát, hogy az érzelmi megcsalás, az igazi megcsalás. És ő nem volt szerelmes a szökébe. Jó volt a vele töltött idő, de nem volt belé szerelmes. Szüksége volt rá, mint férfiről, de csak a vágyát csillapította vele. A vágyat, ami elemi erővel tört rá időnként, és nem bírt vele.

A találkozások megismétlődtek, rendszeressé váltak. Három hónapon keresztül minden héten szombaton találkoztak. A férfi minden egyes alkalommal hajnalig maradt. A harmadik hónap utolsó szombatján Eszter megkérte a férfit, hogy többet ne jöjjön, és ne is keressen!

Három hét múlva a férje leszerelt. Újra együtt voltak. Eszter szerelmes volt a férjébe. Egy év múlva megszületett a kislányuk. Nagyon boldogok voltak. Eszter otthon maradt a babával, a férje dolgozott. De otthon nem csinált semmit. Eszter először arra gondolt, hogy a férje lusta, noszogatta, figyelmeztette az otthoni teendőkre, de egyre nehezebb volt, mert a

babával is foglalkoznia kellett, a férje pedig úgy viselkedett, mint egy kamasz fiú, akinek mindent a szájába kell rágni, le kell ellenőrizni, hogy tényleg megcsinálta-e? Így telt el két év. A kislány bölcsődébe ment, és Eszter egy kicsit szabadabbá vált. Amíg a kislánnyal volt otthon, lefoglalták a mindennapi teendői, a férje is vele volt, de tudta, hogy ez már nem tart soká.

Neki elég egy gyermek, nincs szüksége egy felnőtt gyermekre. Neki férfira van szüksége, nem fiúra. Még egy fél évig húzták, majd csendben elváltak. Nem vitatkoztak, csak mindenki ment a maga dolgára.

Időközben Eszter megpályázott egy állást a fővárosban, amit meg is kapott, így felköltözött a kislányával. A válást követően eladták a házat, a rá eső részből tudott albérletet fizetni, és még elég tartaléka maradt. Megkezdte az életet a nagyvárosban. Hamar beilleszkedett az új munkahelyén. Gyorsan szert tett új barátokra, ismerősökre. Ismerkedett is, néha randizott, ilyenkor a kislányára a barátnője vigyázott. Időnként színházba, koncertekre is ellátogatott.

Azt vette észre, hogy van a hónapnak négy olyan napja, amikor szabályosan megvadul. A vágy olyan mértékben hatalmasodik el rajta, hogy alig tud uralkodni magán, és csak egy a fontos, csillapítani bármi áron. Ez az érzés nagyon megrémítette. A telefonkönyvből kikereste egy szakember telefonszámát, és bejelentkezett szakrendelésre. Az orvos szerint nincs semmi baja, egészséges fiatal nő, az átlagosnál

nagyobb igényekkel. Találjon egy magához illő, hasonló igényekkel rendelkező férfit, és boldogan foglak élni. Ez volt a diagnózis. Már azt hitte, hogy mentálisan beteg. A rohamait, mert magában így nevezte, megoldotta alkalmi ismerősökkel, de tartós és hosszú távú kapcsolatra vágyott, ezt kívánta a gyermeke és az ő érdeke is. Barátnője szerint úgy viselkedik, ahogy azok a férfiak szoktak, akik a szabad szerelemben hívóknak vallják magukat. Ezen néha vitatkoztak, de nem erőltették a témát. Szabadideje elég kevés volt a munka és a kislány mellett, így hát úgy döntött, hogy kipróbálja az internetes társkeresést.

Itt nem kell feltétlen találkozni, lehet levélben ismerkedni, és majd kiválasztja, hogy kivel akar randizni. Nem mellesleg anonimitást is biztosít. Nem megvetendő dolog. Belevágott. Megfogalmazta, mit gondolt magáról, mit gondolt a leendő partnerről, és feladta a hirdetést.

Nem volt túl sok ideje, így csak három nap múlva tudta megnézni, hogy kapott-e választ. Harminc üzenete volt. Atyaég, gondolta. Egyesével kezdte megnyitni őket. Gyorsan haladt, az obszcéneket már az első két szó után törölte, hamarosan öt üzenet maradt. Ebből kettőnél a kor – szerinte – nem passzolt. Maradt három, ami ígéretesnek tűnt első olvasatra. Randevúra hívta őket. Mivel még nem akarta megjegyezni a nevüket, így csak a hétfői, keddi és a szerdai pasi néven emlegette őket magában.